

sinde glemme, at nok var de seneste måneder en kamp for kosovoalbanernes ret til at bo i deres eget land, men det var i virkeligheden også i lige så høj grad en kamp for netop de værdier, som vi sætter højest.

Opgøret med Milosevic er ikke et angreb på det serbiske folk. Derfor er det lige så afgørende, at vi sikrer, at det serbiske mindretal i Kosovo også beskyttes, også får sikret freden, også får sikret deres rettigheder.

Således blev opgøret med Milosevic, hans ultranationalister og generaler også en kamp for vores egen selvrespekt. Vores selvrespekt har vi i behold.

I dag skal vi beslutte at sende 850 danske soldater til Kosovo. Der er meget arbejde at gøre på Balkan i de næste mange år, ikke alene i Kosovo, men på hele Balkan. Jeg synes, det er helt uden tvivl, at vi må fastslå, at vi danskere skal være med nu og i fremtiden. Som én af kollegerne sagde forleden i Det Udenrigspolitiske Nævn: Ansvar for freden er jo også vores, og det koster, og den pris må vi være med til at betale.

Om kort tid håber jeg at Finansudvalget også vil sige ja til det aktstykke, regeringen har lagt frem om en udbygning og opfølgning af vores humanitære indsats. Lad os fortsætte med at løfte vores del af ansvaret, vores fælles ansvar for menneskeret, for humanisme, for anstændighed. Det er det, der er centrum for vores politiske arbejde, og det er det, der er centrum for vores indsats i vores del af verden.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne takke for indlæggene i dag og for den helt store tilslutning, som der er her blandt Folketingets partier til forslaget om en dansk indsats i Kosovo.

Luftoperationerne blev indledt for 12 uger siden. Det, der skete ved den beslutning, var, at vi valgte at lægge et militært pres bag bestræbelserne for at finde en politisk løsning. Forhandlingerne var brudt sammen. Den etniske udrensning var indledt. Det internationale samfund opstillede en række krav til Milosevic som betingelse for at ophøre med luftoperationerne.

Jeg synes, vi skal have på det rene, at da Rambouilletforhandlingerne brød sammen, var der allerede i henhold til UNHCR 360.000 flygtninge. Den etniske udrensning var i fuld gang. I den første uge efter sammenbruddet af forhandlingerne blev der yderligere 160.000 flygtninge og fordrevne i en kampagne, som var ty-

deligt veltilrettelagt, og som kun havde ventet på et sammenbrud.

Vi ved også, at dagen efter forhandlingssammenbruddet måtte den norske formand for OSCE nødtvungen træffe den beslutning at trække KVM'erne ud, disse ubevæbnede, civile OSCE-medarbejdere, som havde gjort et udmærket arbejde. Han var nødt til at trække dem ud på grund af deres sikkerhedssituation, en beslutning, som han jo måtte træffe med stor betænkelighed, men var nødt til at træffe.

Deraf mener jeg man kan se, at det ikke var bombardementerne, det var ikke luftangrebene, der startede den etniske udrensning. Den var godt i gang, og den var vel planlagt. På det punkt synes jeg ikke at hr. Søren Søndergaard skal have held til at omskrive historien.

Til sidst valgte hr. Milosevic så at gå ind på de krav, der var stillet op. Med et mandat fra FN's Sikkerhedsråd er der nu omsider udsigt til en fredsløsning. Vi er nået dertil, kun fordi NATO og EU og G 8-kredsen stod sammen.

Vi har ikke til sinds at glemme, hvorfor vi holdt Milosevic fast på opfyldelsen af kravene. Mennesker drevet på flugt og gennet ind i togvogne bragte uhyggelige minder frem om ugeringer, som vi troede hørte fortiden til. Begivenhederne i Kosovo var med til at knæsette et grundlæggende princip: regeringer har ikke ret til at gemme sig bag landegrænser og påstået suverænitet, når der begås uhyrlige overgreb mod civilbefolkningen; etnisk udrensning vil ikke blive tolereret.

NATO-styrken er nu i gang med at indfri det løfte, der blev givet for 12 uger siden: at sikre, at Kosovos indbyggere, albanere og andre kan leve fredeligt.

KFOR-styrkens indsættelse sker på baggrund af en militærteknisk aftale indgået med Forbundsrepublikken Jugoslavien. Vi må være forberedt på, at det bliver en vanskelig opgave. Der har været de første sammenstød mellem serbere og kosovoalbanere, og KFOR-styrkerne har også været nødt til at gøre brug af deres ret til selvforsvar. Det vil næppe være sidste gang. Det afgørende er, at der også i den næste fase er en politisk vilje til at stå distancen.

Det humanitære sigte med indsatsen er uændret. Derfor er også KFOR-styrken jo kun én blandt mange aktører bag den internationale tilstedeværelse i Kosovo. Både FN og FN's humanitære organisationer, ikke mindst UNHCR og OSCE, og EU er tildelt vigtige roller i hele det genopbygningsarbejde, der nu forestår.